

Sygn. akt II C 2050/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd Małgorzata Okołodowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2021 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) S.A w Ł.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki:

a. kwotę 42.000 złotych (czterdzieści dwa tysiące) tytułem zadośćuczynienia

z ustawowymi odsetkami od kwot:

-28.000 złotych (dwadzieścia osiem tysięcy) od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

-14.000 złotych (czternaście tysięcy) od dnia 21 lipca 2021 roku do dnia zapłaty;

-przy czym od 1 stycznia 2016 roku należą się ustawowe odsetki za opóźnienie;

b. kwotę 10.125,66 złotych (dziesięć tysięcy 125,66/100) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

c. kwotę 5.474 (pięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. umarza postępowanie co do odszkodowania w kwocie 4.797 złotych (cztery tysiące siedemset dziewięćdziesiąt siedem) wraz z odsetkami;

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

4. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z roszczenia zasądzonego w punkcie 1 kwotę 1.083,42 (tysiąc osiemdziesiąt trzy 42/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

5. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 8.764 złotych (osiem tysięcy siedemset sześćdziesiąt cztery) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 2050/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 maja 2016 r., skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł., powódka M. M. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz dalszego zadośćuczynienia w kwocie 28.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odszkodowania w kwocie 20.997,66 zł za poniesione straty, koszty opieki i utracone zarobki z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w związku z obrażeniami jakich doznała w wyniku wypadku z dnia 07 sierpnia 2014 r. Nadto, żądała zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, iż sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego. W wyniku wypadku powódka doznała skręcenie prawego stawu skokowo-goleniowego II stopnia oraz stłuczenie lewego kolana. Mimo podjętego leczenia utrzymywały się dolegliwości bólowe lewego kolana i prawego stawu skokowego. Powódka zmuszona była przejść rekonstrukcję więzadła krzyżowego przedniego zabieg artroskopii kolana lewego oraz prawego stawu skokowego. Powódka nadal pozostaje pod opieką ortopedy, rehabilitanta i lekarza POZ. Ze względu na przeżyty traumę w wypadku powódka pozostaje pod stałą opieką psychiatry. Pozwany ostatecznie odmówił wypłaty odszkodowania kwestionując podstawę odpowiedzialności. Powódka zaprzeczyła, aby ponosiła wyłączną winę za powstałą szkodę albo poruszała się z nadmierną prędkością w chwili zdarzenia. Na dochodzoną kwotę odszkodowania składają się koszty opieki osób trzecich w kwocie 18.297 zł oraz utracone zarobki w kwocie 2.700,66 zł.

/pozew k. 2-16/

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana kwestionowała podstawę swojej odpowiedzialności jak również wysokość dochodzonych roszczeń. Nie kwestionowała faktu, że wskutek upadku powódka doznała obrażeń ciała, jednakże nie pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym z zachowaniem kierującego pojazdu marki M.. Podniosła iż do powstania szkody doszło z winy powódki, która jadąc bez uprawnień skuterem poruszała się nim z nadmierną prędkością. Gdyby Sąd nie uznał, że do wypadku doszło z wyłącznej winy powódki, zdaniem pozwanego jej przyczynienie jest nie mniejsze niż 80%.

/odpowiedź na pozew k. 148-148v/

Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że strona dochodzi roszczeń na podstawie art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c.

/protokół rozprawy k. 164-170/

W piśmie z dnia 18 stycznia 2021 roku powódka rozszerzyła powództwo wnosząc ostatecznie o zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 42.000 zł wraz z odsetkami: od kwoty 28.000 zł odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 14.000 zł odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty, odszkodowania w kwocie 16.200,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Na kwotę odszkodowania składają się: koszty opieki osób trzecich w kwocie 13.500 zł i zwrot utraconych zarobków w kwocie 2.700,66 zł.

/pismo k. 530-535/

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2021 roku pełnomocnik powódki cofnął ze zrzeczeniem się roszczenia żądanie o odszkodowanie w zakresie kwoty 4.797 zł wraz z odsetkami.

/protokół rozprawy k. 543/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 sierpnia 2014 r. w Ł. przy ul. (...) r. na wysokości posesji nr (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzona została powódka. Poruszała się ona lewym pasem jednokierunkowej jezdni motocyklem D. S., o numerze rejestracyjnym (...). Powódka stała jako pierwsza na światłach przy ul. (...). Po zmianie świateł lekko ruszyła. Na prawym pasie jechał inny samochód. Powódka przejechała kilkadziesiąt metrów, kiedy z bramy kamienicy po lewej stronie pewnie wyjechał samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), prowadzony przez nieznanego kierującego i na chwilę mocno zwolnił znajdując się na części lewego pasa ruchu za linią zaparkowanych wzdłuż ul. (...) samochodów, po którym poruszała się powódka, a następnie gwałtownie ruszył nie ustępując pierwszeństwa przejazdu jadącej powódce i wyjechał przed nią na zajmowany przez nią lewy pas ruchu. Powódka widziała wyjeżdżający z bramy samochód i zaczęła lekko hamować przypuszczając, że kierujący pojazdem marki M. ustąpi jej pierwszeństwa. Po zajęciu jej drogi próbując uniknąć zderzenia zaczęła znacząco hamować kładąc motocykl na lewą stronę. Powódka nie miała możliwości zjechania na prawy pas, który zajmowany był przez inny pojazd. Skuter ślizgnął się po jedni. Nie doszło do zderzenia pojazdów. Powódka przewróciła się i spadła z pojazdu uderzając kolanami i łokciami o jezdnię, część skutera upadła jej na prawą stopę. W chwili wypadku była dobra widoczność, nie padało. Przed powódką nie jechały żadne samochody. Powódka na dzień wypadku nie posiadała uprawnień do kierowania pojazdem kat. A.

/notatka k. 102, wniosek k. 138, zeznania świadka Ł. G. k. 191-192, zeznania świadka K. G. k. 195, zeznania świadka P. S. k. 215, notatka k. 1-iv, szkic k. 2 w załączonych aktach 1Ds 1769/14, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Kierujący samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oddalił się z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy powódce. W dacie szkody pojazd ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

/notatka k. 102, informacja k. 75, wniosek k. 138/

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2015 r. prokuratura umorzyła dochodzenie w sprawie wypadku drogowego z dnia 07 sierpnia 2014 r. wobec braku znamion czynu zabronionego.

/postanowienie k. 139-141/

Wyrokiem nakazowym z dnia 21 września 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XVII W 3920/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał M. M. winną kierowania w dniu 07 sierpnia 2014 roku w Ł. na wysokości posesji nr (...) ul. (...) r. nie posiadając do tego uprawnienia motocyklem marki D. o numerze rejestracyjnym (...) i przekroczenia dozwolonej prędkości o 28 km/h wymierzając karę grzywny w kwocie 1.000 zł.

/wyrok k. 300-301/

Kierujący samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) popełnił błąd w taktyce jazdy i naruszył zasady ruchu drogowego. Kierujący samochodem M. był włączającym się do ruchu. Włączając się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa kierującej skuterem zmuszając ją do podjęcia manewru obronnego w postaci hamowania. Niedostatecznie obserwował ruch odbywający się na jezdni, na którą zamierzał wjechać.

Powódka naruszyła zasady ruchu drogowego kierując skuterem bez wymaganych uprawnień. **Brak uprawnień nie pozostaje w związku z zaistniałym zdarzeniem, nie miało wpływu na jego przebieg.** Kierująca skuterem w opiniowanym przypadku biorąc pod uwagę technikę jazdy pojazdem jednośladowym, parametry odległościowe, nie miała technicznej możliwości uniknięcia zdarzenia. Nie mogła przewidzieć nieustąpienia jej pierwszeństwa.

Powódka poruszała się z prędkością na poziomie administracyjnie dozwolonej. Jechała w niewielkiej odległości od jadącego prawym pasem pojazdu, który poruszał się z prędkością ok. 50m/h.

/opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków samochodowych z załącznikami k. 244-260, opinia uzupełniająca k. 275-277/

Bezpośrednio po wypadku powódka odczuwała narastający ból prawego stawu skokowego z widocznym obrzękiem prawej stopy. Powódka została przewieziona w kołnierzu ortopedycznym karetką pogotowia na Izbę Przyjęć (...) Szpitala (...) w Ł.

Wykonano zdjęcia rtg obu nadgarstków, lewego stawu kolanowego lewego stawu skokowego, kręgosłupa szyjnego (w kołnierzu ortopedycznym) - bez zmian.

Po przeprowadzeniu badań rozpoznano skręcenie prawego stawu skokowo-goleniowego II stopnia oraz stłuczenie lewego kolana. Zalecono noszenie stabilizatora na stopę oraz staw skokowy przez okres 3 tygodni, usztywnienie lewego kolana bandażem elastycznym na okres tygodnia oraz elewacji kończyny, wiążącej się z ograniczeniem poruszania do niezbędnego minimum, stosowanie okładów z A. 3 x dziennie, smarowanie bolących miejsc żelem O. i L., przyjmowanie leku przeciwzapalnego C. oraz kontrolę w poradni ortopedycznej za 3 tygodnie. Powódka przez 3 tygodnie poruszała się na wózku inwalidzkim z uwagi na spuchnięte i obrzęknięte kolana.

Dalsze leczenie kontynuowała w poradni ortopedycznej w okresie od 04.09 - 08.01.2015 r.

W dniu 04 września 2014 r. powódka zgłosiła się do ortopedy w poradni przyszpitalnej WAM. Nie stwierdzono ewidentnych cech niestabilności. Otrzymała skierowanie na rehabilitację.

Powódka podjęła leczenie rehabilitacyjne. We wrześniu i październiku 2014 r. powódka korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych w zakresie prawego stawu skokowego i lewego kolana.

Podczas badania w dniu 12 września 2014 r. lekarz stwierdził obrzęk i bolesność palpacyjna lewego stawu kolanowego i skokowego od dna urazu. Otrzymała skierowanie na USG lewego kolana.

W badaniu usg z dnia 16 września 2014 r. stwierdzono uszkodzenie przytorebkowe rogu tylnego łąkotki bocznej, uszkodzenie wielokierunkowe rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej bez większych przemieszczeń, uszkodzenie przyczepu udowego więzadła krzyżowego tylnego w trakcie gojenia. Badanie było utrudnione ze względu na brak możliwości zgięcia stawu powyżej 40°. Wskazano na konieczność pilnej rehabilitacji oraz rozważenie artroskopii.

Podczas wizyty u ortopedy w dniu 25 września 2014 r. powódka zgłaszała dolegliwości bólowe kolana prawego i kręgosłupa. Powódka nie mogła stanąć na prawej nodze. Lewe kolano było spuchnięte. Otrzymała skierowanie na rehabilitację.

W dniu 27 października 2014 r. powódka badana była przez ortopedę, który w badaniu klinicznym opisał obecność dodatknych objawów uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej, obrzęk okolicy skokowej prawej od strony bocznej (staw w ortezie) przy stabilności bocznej i przedniej zachowanej. Bolesność palpacyjna w rzucie więzozrostu. Wyczuwalne trzeszczenia w stawie podczas ruchów. Zlecono (...) stawu kolanowego i skokowego.

W dniu 30 października 2014 r. ortopeda skierował powódkę na badanie (...) stawu kolanowego lewego i stawu skokowego prawego.

W dniu 07 listopada 2014 r. utrzymywał się obrzęk stawu skokowego prawego. Lewy staw skokowy zginał się w 95%. Powódka otrzymała od rehabilitanta skierowanie na staw skokowy: masaż wirowy, (...), laser i ćwiczenia czynne. Zbiegi wykonano od 10 listopada do 02 grudnia 2014 r.

Wykonany w dniu 19 listopada 2014 r. RM stawu kolanowego lewego wykazał znaczne uszkodzenie więzadła w okolicy przyczepu udowego, raczej z zachowaniem części włókien, chrząstka na dolnej powierzchni (...) miała niejednorodny sygnał w warstwie podchrzęstnej z widocznymi ogniskami obrzęku, w obrazie typowym dla ewolucji zmian po przebytym stłuczeniu powierzchni stawowej, bez ubytku chrząstki, ale możliwym niewielkim wgnieceniem, pęknięcie rogu tylnego łąkotki bocznej w części przyśrodkowej, prawdopodobnie w okolicy przyczepu więzadła łąkotkowo-udowego tylnego.

Wykonany w dniu 19 listopada 2014 r. RM stawu skokowego prawego wykazał w obrębie górnej powierzchni stawowej kości skokowej po stronie bocznej widoczny obszar (...) (osteocondroza odwarstwiająca) - fragment chrzęstno-kostny nie jest oddzielony, chrząstka w obrębie fragmentu ma niejednorodny sygnał, w obrębie bloczka kości skokowej widoczny jest rozległy i nasilony obrzęk, w warstwie podchrzęstnej przedniej części powierzchni stawowej dolnej kości piszczelowej widoczne jest drobne ognisko o cechach wysepki kostnej. (...) i (...) mają zatarte zarysy i niejednorodny sygnał - jak po przebytym częściowym uszkodzeniu.

W dniu 15 grudnia 2014 r. powódka otrzymała od ortopedy skierowanie na artroskopię stawu kolanowego lewego.

W okresie od 11 do 13 maja 2015 r. powódka przebywała w Klinice (...) im. WAM z rozpoznaniem rozerwania (...) lewego stawu kolanowego, uszkodzeniem trzonu MM, chondromalacją rzepki IIo. Podczas pobytu dokonano artroskopowej rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego, zeszywania łąkotki przyśrodkowej lewego stawu kolanowego. Dodatkowo w obrazie artroskopowym rozpoznano chondromalację rzepki II st. Przebieg pooperacyjny był niepowikłany i chorą wypisano do domu z zaleceniem wykonywania okładów z lodu, elewację kończyny, chodzenie w ortezie z pełnym obciążaniem kończyny. Wystawiono recepty na F. 50 amp, R., R.. Zlecono noszenie stabilizatora kolana z ograniczeniem zgięcia do 30°, chodzenie z pełnym obciążaniem kończyny operowanej przy pomocy kul łokciowych.

Wykonany w dniu 04 lipca 2015 r. kontrolny MR stawu skokowego prawego w porównaniu do badania z 19 listopada 2014 r. wykazało nieco nasilone zmiany patologiczne.

Podczas wizyty w dniu 30 lipca 2015 r. ortopeda stwierdził stabilność kolana, zakres ruchomości 0 -110°, w krańcowym zgięciu pojawiający się ból. Bardzo słaby mięsień czworogłowy uda, który wymaga intensywnego wzmocnienia mięśni i poprawy ruchomości kolana. Zalecił rower stacjonarny, pływanie, ćwiczenia oporowe i stabilizacji. Z uwagi na obecność dużego ogniska ubytkowego bloczka kości skokowej prawej skierowano powódkę do plastyki chrząstki.

W okresie od 24 do 25 maja 2016 r. powódka przebywała w Klinice (...) z rozpoznaniem; martwica chrzęstno-kostna (...) bloczka kości skokowej prawej. Przyjęta została celem leczenia operacyjnego ubytku chrząstki na kości skokowej prawej. Przeprowadzono artroskopową plastykę ogniska fragmentu oddzielającej martwicy kostno-chrzęstnej. Powódka została wypisana z zaleceniem chodzenia o kulach łokciowych z markowanym obciążaniem kończyny operowanej przez 6 tygodni, stosowaniem C. 3 F., B., F. 5000j 45amp.

W dniu 04 stycznia 2017 r. powódka zgłosiła się na Izbę Przyjęć (...) im. WAM z powodu kilkudniowych silnych bóli kolana lewego.

Wykonany w dniu 09 lutego 2017 r. MR stawu kolanowego lewego wykazał w obrębie przyśrodkowych części rogu przedniego i tylnego obszary nieprawidłowego sygnału mogące odpowiadać zmianom postłuczeniowym/degeneracyjnym. W obrębie strefy czerwonej i biało-czerwonej rogu tylnego widoczną złożoną szczeliną pęknięcia do powierzchni obwodowej, piszczelowej i udowej łąkotki; w rejonie rogu tylnego widoczne pojedyncze torbiele okołółokciowych, w obrębie strefy białej rogu tylnego niewielką pionową szczeliną pęknięcia, w sąsiedztwie dolnej części strefy czerwonej trzonu łąkotki widoczną patologiczną strukturę o wymiarach 3x3 x10mm odpowiadającą najbardziej oddzielnemu fragmentowi łąkotki.

/dokumentacja medyczna k. 20-49 i k. 78-98, k. 103-105, k. 108-136, k. 321-329, zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Powódka odczuwała silne dolegliwości bólowe, zwłaszcza po zabiegach. Nie mogła spać przyjmowała leki przeciwbólowe.

/zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Po wypadku powódka nie była w stanie samodzielnie poruszać się, dojść do toalety. Wymagała pomocy przy czynnościach higienicznych, ubieraniu, przygotowywaniu posiłków. Powódką opiekował się mąż, który wziął urlop w pracy. Powódka po domu poruszała się na wózku inwalidzkim, przez ponad pół roku wymagała opieki. Mąż przejął wszystkie obowiązki domowe i opiekę nad trzynastoletnią córką. Następnie powódka wymagała opieki po każdym kolejnym zabiegu operacyjnym po których nie mogła chodzić. Opiekę nadal sprawował jej mąż, który wykonywał obowiązki domowe. Powódka przez dwa miesiące po pierwszym zabiegu nie mogła chodzić, obciążać kończyny, potem poruszała się o kulach i w orciezie. Po drugim zabiegu przez dwa miesiące była wyłączona z samodzielności. Rodzice i mąż wozili powódkę na fizykoterapię i rehabilitację na D..

/zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Wypadek i okres po nim wpłynął na stan psychiczny powódki. Przeżywała brak sprawności, uzależnienie od pomocy męża. Powódka stała się niezdolna, co nie ułatwiało sprawowania opieki nad nią. Okresowo cierpiała na bezsenność. Korzystała z pomocy psychiatry, który zalecił przez okres trzech miesięcy zażywania leków przeciwdepresyjnych i nasennych.

/zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Przed wypadkiem powódka była osobą sprawną, zdrową i aktywną fizycznie. Uprawiała sport- crossfit i przygotowywała się do zawodów. Chodziła na imprezy towarzyskie, dyskoteki, do pubów. Nie leczyła się ortopedycznie, neurologicznie i psychiatrycznie.

/zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

Mimo podjętego leczenia i zabiegów operacyjnych powódka nie wróciła do sprawności sprzed wypadku. Odczuwa bóle kolana na zmianę pogody, przy gwałtowniejszych ruchach. Lewa noga jest w gorszej kondycji, od czasu do czasu pojawia się stan zapalny. Ma problemy ze snem. Ograniczyła uprawianie sportu i wyjścia towarzyskie z domu. Nie może już jeździć na nartach. Ma ograniczenia co do sposobu spędzania wakacji, w życiu codziennym. Nadal przyjmuje leki przeciwbólowe. Powódka nie jeździ sama ani z mężem skuterem, motorem. Powódka nadal czasami odczuwa lęk, wraca do niej wypadek. Kiedy ktoś się zbliża do niej z boku, gdy jedzie samochodem czuje się niepewnie, zamyka oczy.

/zeznania świadka J. A. k. 166-168, przesłuchanie powódki k. 543v w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 192-193/

W aspekcie ortopedycznym powódka w wyniku wypadku z dnia 07 sierpnia 2014 r. doznała skręcenia lewego stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i łąkotek, skręcenia prawego stawu skokowego ze stłuczeniem bloczka kości skokowej. Uraz lewego kolana spowodował 10% trwały uszczerbek na zdrowiu /pkt 156 tabeli załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002/, uraz prawego stawu skokowego 4% trwały uszczerbek na zdrowiu /pkt 162 a tabeli załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r./. Cierpienia fizyczne były znaczne, spowodowane urazem obu kończyn

dolnych, dwiema operacjami artroskopowymi: lewego stawu kolanowego i prawego stawu skokowego, przewlekłymi bólami i niestabilnością obu stawów w wyniku uszkodzeń struktur wewnątrzstawowych. Powódka nie wymagała leczenia farmakologicznego z wyjątkiem okresowego stosowania środków przeciwzakrzepowych (po wypadku i po obu zabiegach artroskopowych), leków przeciwbólowych, przeciwobrzękowych. Powódka poniosła koszty zakupu leków: altacet 10 zł, clexane 20 amp 80 zł, lioton 33 zł, fraxiparyna 50 amp 215 zł, rantudil 22 zł, reparil 18 zł, fragmin 45 amp 182 zł, biofenac 15 zł, cyclo 3 fort 22 zł, łącznie ok. 600 zł. Aktualnie powódka nie wymaga leczenia farmakologicznego. Uzasadnione było korzystnie przez powódkę z zabiegów rehabilitacyjnych, z których mogła korzystać w ramach NFZ. Powódka wymaga wykonywania we własnym zakresie ćwiczeń wzmacniających mięsień czworogłowy uda lewego w domu zgodnie z instrukcją leczącego ortopedy. Powódka w okresie ok. miesiąca po wypadku musiała w dużym stopniu korzystać z wózka inwalidzkiego. Zdolność do wykonywania pracy była ograniczona do czasu wykonania rekonstrukcji operacyjnej więzadła krzyżowego lewego stawu kolanowego. W rok po artroskopii lewego kolana wykonano zabieg artroskopowy w obrębie prawego stawu skokowego, po którym powódka ponownie poddana została rehabilitacji. W sumie w okresie ok. 2 lat od wypadku powódka nie była zdolna do pracy. Obecnie powódka jest zdolna do podjęcia pracy zarobkowej nie wymagającej dźwigania ciężarów i przenoszenia ich na większą odległość. Z powodu uszkodzenia lewego kolana i prawego stawu skokowego powódka w czasie pierwszego miesiąca po wypadku wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 5 godzin dziennie, w okresie kolejnego miesiąca w wymiarze 3 godziny dziennie. W okresie do terminu zabiegu rekonstrukcji więzadła krzyżowego (maj 2015r) zakres pomocy wynosił 1 godzinę dziennie. Po zabiegu rekonstrukcyjnym lewego kolana powódka wymagała pomocy w wymiarze ok. 3 godzin dziennie w czasie 2 miesięcy. Ponownie pomocy wymagała po zabiegu artroskopii prawego stawu skokowego w wymiarze ok. 3 godzin dziennie przez ok. 6 tygodni po operacji. W rokowaniu na przyszłość należy uwzględnić rozwój pourazowych zmian zwyrodnieniowych zarówno w lewym stawie kolanowym jak i w stawie skokowym prawej kończyny dolnej.

/opinia biegłego z zakresu ortopedii k. 315-320/

Po skręceniu stawu kolanowego lewego i skręceniu stawu skokowego prawego, z powodu znacznych dolegliwości bólowych, ograniczenia ruchomości i osłabienia mięśni lewego uda konieczne było zastosowanie u powódki od 17 września 2014 r. fizjoterapii przeciwbólowej, ćwiczeń czynno-biernych celem zniesienia przykurczów w stawie skokowym prawym i kolanowym lewym oraz zwiększenia siły mięśnia czworogłowego prawego odpowiadającego za stabilizację dynamiczną stawu kolanowego ćwiczeń w odciążeniu z dawkowanym oporem.

Po zabiegu w maju 2015 r. z powodu ograniczenia ruchomości kolana i bardzo słabego mięśnia czworogłowego wdrożono intensywną rehabilitację przeprowadzoną w czerwcu/lipcu 2015 r. Po jej zakończeniu powódka miała zlecone samodzielne, codzienne wykonywanie wyuczonych ćwiczeń czynnych.

Z powodu rozwoju pourazowych zmian degeneracyjnych w strukturach lewego stawu kolanowego oraz ograniczenia ruchomości w prawym stawie skokowym po artroskopowym usunięciu pourazowej martwicy rozwarstwiającej bloczka kości skokowej, powódka nadal wymaga systematycznych samodzielnych ćwiczeń wzmacniających siłę mięśnia czworogłowego lewego celem zabezpieczenia dynamicznej stabilizacji kolana, ćwiczeń czynnych stawu skokowego w ramach profilaktyki narastania przykurczu stawowego oraz okresowej (co 6 miesięcy) fizykoterapii biostymulującej (magneto- i laseroterapii).

Konieczna rehabilitacja z powodu bólu i ograniczenia ruchomości stawów kolanowego lewego i prawego stawu skokowego obejmowała przeciwbólową, elektro-, magneto- i laseroterapię, zabiegi termoterapeutyczne ((...), krio) przygotowujące tkanki miękkie do kinezyterapii biernej i czynnej w odciążeniu.

Po artroskopowej rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego powódka wymagała poza fizykoterapią przeciwbólową (pole magnetyczne, laser), ćwiczeń biernych oraz czynnych izometrycznych, w odciążeniu, z dawkowanym oporem i wolnych stawu kolanowego lewego.

Celem zwolnienia narastania samoistnych zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie kolanowym i prawym stawie skokowym powódka powinna co 6 miesięcy przeprowadzać ambulatoryjną fizjoterapię refundowaną przez NFZ

z zastosowaniem biostymulujących zabiegów magneto- i laseroterapeutycznych. Wskazana jest kompleksowa rehabilitacja co 2 lata w warunkach sanatoryjnych.

Zaniechanie fizjoterapii prowadzi do wtórnych patologii - przede wszystkim narastania zaników mięśniowych i przykurczów stawowych oraz szybkiego rozwoju samoistnych zmian zwyrodnieniowych w stawach.

Powódce przysługuje rehabilitacja refundowana przez NFZ 2 x w roku.

Koszt cyklu usprawniającego obejmującego 10 dni terapeutycznych z zastosowaniem 5 różnych zbiegów fizjoterapeutycznych w Poradni (...) wynosi od 250 - 300 zł. W prywatnych gabinetach fizjoterapii 1 dzień terapeutyczny w zależności od rodzaju zastosowanych zbiegów kosztuje 120-160 zł.

Zaprzestanie samodzielnych ćwiczeń czynnych oraz zaniechanie okresowej fizjoterapii wpływa na przyspieszenie rozwoju samoistnych zmian zwyrodnieniowych. Dysfunkcja lewego stawu kolanowego i prawego stawu skokowego u powódki nie stanowi wskazań do prywatnego treningu personalnego. Powódka może uczęszczać na odpłatne treningi personalne, ale nie ze wskazań medycznych związanych z utrwaloną dysfunkcją narządów ruchu po przedmiotowym wypadku.

W pierwszym miesiącu po przedmiotowym wypadku powódka poruszała się na wózku inwalidzkim z powodu znacznych dolegliwości bólowych kolana lewego i stawu skokowego prawego, wobec czego była ograniczona w załatwianiu czynności fizjologicznych, higienicznych i wszystkich codziennych. W późniejszym okresie, z powodu utrzymującego się bólu w lewym kolanie i prawym stawie skokowym oraz chodzenia w ortezach stabilizujących bolesne stawy, była ograniczona w czynnościach codziennych wymagających długotrwałego stania (przygotowywanie gorących posiłków, prasowanie), chodzenia, częstego schylania się (sprzątanie) i przenoszeniu przedmiotów powyżej 3 kg (zakupy).

/opinia biegłej w dziedzinie rehabilitacji medycznej k 351-360/

Z punktu widzenia specjalisty chirurgii plastycznej uszczerbek na zdrowiu powódki wynosił 0%. W powódki na kolanie lewym występują punktowe, zanikowe, praktycznie niewidoczne blizny po artroskopii w miejscach wprowadzenia trokarów operacyjnych, nie powodujące zniekształcenia tkanek otaczających, w badaniu dotykiem niebolesne. W okolicy stawu skokowego prawego występują dwa punktowe przebarwienia, praktycznie niewidoczne, mogące odpowiadać drobnym bliznom po instrumentarium operacyjnym. Nie powodują zniekształcenia tkanek otaczających, nie powodują deficytu funkcji. Istniejące na ciele powódki blizny będące następstwem koniecznego leczenia operacyjnego skutków doznanego przez powódkę urazu w zakresie okolicy prawego stawu skokowego są praktycznie niewidoczne i nie stanowią defektu estetycznego, w żaden sposób nie deformują okolicy stawu i nie upośledzają jego funkcji przy badaniu dotykiem niebolesne. Blizny okolicy kolana lewego są widoczne ale nie stanowią dla powódki znaczącego defektu estetycznego obniżającego jej samoocenę. Nie są one powodem wykluczenia zawodowego czy społecznego powódki. Nie powodują zniekształcenia tkanek otaczających, nie powodują deficytu funkcjonalnego stawu.

/opinia biegłego specjalisty chirurgii plastycznej k. 443-458/

W aspekcie psychiatrycznym u powódki nie doszło do trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Po roku od wypadku powódka miała okres załamania psychicznego, gdy dowiedziała się że czekają ją jeszcze dwa zabiegi z powodu uszkodzenia kolana jak i staw skokowego. To wywołało frustrację, problemy ze snem, smutek, izolację od znajomych i „zamknięcie w sobie”, nic jej nie cieszyło, nie miała na nic ochoty. W związku z wypadkiem istniała konieczność leczenia psychiatrycznego około rok po wypadku, przez okres trzech miesięcy, kiedy to powódka zażywała leki przeciwdepresyjne i nasenne. Obecnie powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego. Rokowania co do zdrowia psychicznego są pomyślne, powódka jest obecnie w dobrym stanie psychicznym.

/opinia biegłego specjalisty psychiatry k. 460-447, opinia uzupełniająca k. 514-517/

Powódka w chwili zdarzenia była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży w (...) spółce komandytowej z wynagrodzeniem w wysokości 900 zł netto. Od dnia 07 stycznia 2015 r. została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku instruktora-menedżera w firmie (...) – (...) z wynagrodzeniem w kwocie 1.286,16 zł netto.

/świadczenie pracy k. 62-63, umowa o pracę k. 64/

W okresie od dnia 14 października 2014 r. do 29 października 2014 r., od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia 06 stycznia 2015 r., od dnia 23 lutego 2015 r. do dnia 31 maja 2015 r. powódka otrzymywała zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 19 października 2015 r. ZUS przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 24 sierpnia 2015 r. do 21 listopada 2015 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru wynagrodzenia oraz od dnia 22 listopada 2015 roku do dnia 20 stycznia 2016 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru wynagrodzenia.

/decyzja k. 60-61/

Na skutek wypadku z dnia 07 sierpnia 2014r. powódka otrzymała następujące dochody: przez 5 miesięcy zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 720 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 900 zł (900 zł – 720 zł) x 5 miesięcy, przez 3 miesiące zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 1.028,92 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 771,72 zł (1.286,16 zł – 1.028,92 zł) x 3 miesiące, przez 3 miesiące świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 90% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 1.157,54 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 385,86 zł (1.286,16 zł – 1.157,54 zł) x 3 miesiące, przez 2 miesiące świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 75% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 964,62 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 643,08 zł (1.286,16 zł – 964,62 zł) x 2 miesiące, łącznie 2.700,66 zł.

/decyzja k. 60-61, świadczenie pracy k. 62-63, umowa o pracę k. 64/

Pismem z dnia 05 lutego 2015 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę żądając zapłaty kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia w terminie 30dni od dnia otrzymania wezwania. Zgłoszenie wpłynęło do pozwanego w dniu 11 lutego 2015 r.

/zgłoszenie szkody k. 73-74v/

Decyzją z dnia 25 listopada 2015 roku pozwany odmówił wypłaty roszczenia kwestionując podstawę swojej odpowiedzialności.

/decyzja k. 56/

Stawka pełnej odpłatności Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej za usługi opiekuńcze w okresie od lipca 2013 roku do 31 grudnia 2016 roku wynosiła 11 zł za godzinę opieki, w dni robocze od poniedziałku do piątku.

/okoliczność znana Sądowi z urzędu art. 228 § 2 k.p.c./

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana, jak również zeznań świadków i powódki. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Analizy zachowania uczestników wypadku dokonał biegły z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G., który wydał opinie podstawową oraz uzupełniającą, w której ustosunkował się do zastrzeżeń pełnomocnika pozwanej. Biegły podkreślił, że wydając opinię w przedmiotowej sprawie dokonywał

własnych ustaleń nie korzystając z wniosków płynących z opinii biegłego S., który wydał opinię w sprawie karnej. Wyjaśnił, że biegły S. dokonał analizy inną metodą dochodząc do przedstawionych wniosków. W niniejszej sprawie sprawcą wypadku był kierujący pojazdem marki M. był włączającym się do ruchu, który miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa powódce, czego nie uczynił. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

W zakresie ustalenia rozmiaru krzywd i poniesionej przez powódkę w wypadku szkody Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii plastycznej i psychiatrii. Sąd uznał opinie biegłych za rzetelne i wiarygodne, posiadające walor pełnowartościowego źródła wiedzy fachowej niezbędnej do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Opinie te wzajemnie uzupełniają się.

Opinie biegłych nie były kwestionowane przez strony poza opinią biegłej psychiatry, co do której zastrzeżenia podnosił pełnomocnik powódki wnosząc o powołanie innego biegłego. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Zdaniem Sądu zarzuty podnoszone przez pełnomocnika stanowią polemikę strony niezadowolonej z wyniku opinii. Samo niezadowolenie strony z wniosków płynących z opinii biegłego nie jest podstawą do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego, czy też uzupełniającej opinii. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 niepublikowany), a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Odmienne stanowisko oznaczałoby, bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). Dlatego uwzględnienie wniosku pełnomocnika skutkowałoby jedynie przedłużeniem postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w części.

W niniejszej sprawie powódka M. M. ostatecznie dochodziła od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł.: zadośćuczynienia w kwocie 42.000 zł wraz z odsetkami: od kwoty 28.000 zł odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 14.000 zł odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty, odszkodowania w kwocie 16.200,66 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Na kwotę odszkodowania składają się: koszty opieki osób trzecich w kwocie 13.500 zł i zwrot utraconych zarobków w kwocie 2.700,66 zł.

Dochodzone roszczenie miało pozostawać w związku ze szkodą na osobie jakiej powódka doznała w wypadku komunikacyjnym z dnia 07 sierpnia 2014 roku.

Pozwany kwestionował powództwo co do zasady jak i wysokości.

Stosownie do przepisu art. 435 § 1 w związku z art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną przez ruch tego pojazdu. Jest to odpowiedzialność oparta o zasadę ryzyka, gdyż rower nie jest mechanicznym środkiem komunikacji w rozumieniu § 2 art.436 k.c. Dla przyjęcia odpowiedzialności posiadacza mechanicznego środka komunikacji zbędne jest rozważanie, czy można mu przypisać zawinienie. Na poszkodowanym

spoczywa ciężar dowodu jedynie co do powstania, charakteru i wysokości szkody oraz co do istnienia związku przyczynowego między ruchem mechanicznego środka komunikacji a tą szkodą.

Ruch mechanicznego środka komunikacji postrzegany być musi jako zdarzenie wywołujące zwiększone ryzyko powstania szkody, które w całości obciążać powinno posiadacza tego środka. Konstruowanie odpowiedzialności za szkody związane z ruchem mechanicznych środków komunikacji na zasadzie winy byłoby dla poszkodowanego mniej korzystne i wykluczyłoby w wielu przypadkach możliwość żądania naprawienia takiej szkody, gdyż nie zawsze istniałyby podstawy do postawienia sprawcy szkody zarzutu zawinionego działania lub zaniechania. Dla odpowiedzialności posiadacza mechanicznego środka komunikacji zbędne jest rozważanie, czy można mu przypisać zawinienie, a co za tym idzie – odpowiedzialności tej nie wyłączy przeprowadzenie dowodu braku jego winy.

Na poszkodowanym spoczywa ciężar dowodu jedynie co do powstania, charakteru i wysokości szkody oraz co do istnienia związku przyczynowego między ruchem mechanicznego środka komunikacji, a tą szkodą.

Wyłączenie odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego może nastąpić tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że szkoda nastąpiła z powodu wystąpienia jednej z trzech okoliczności: wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub wyłącznie z winy osoby trzeciej, za którą posiadacz nie ponosi odpowiedzialności (tak również K. P. „Kodeks cywilny. Komentarz.” 2011 rok). Dowód wystąpienia okoliczności egzoneracyjnych spoczywa na pozwanym.

Pozwany podnosił, iż do szkody doszło z wyłącznej winy powódki, która jechała z nadmierną prędkością i nie posiadała uprawnień do kierowania skuterem.

Okoliczność braku uprawnień powódki do kierowania skuterem była bezsporna. W tym miejscu należy zauważyć, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie był związany powołanym wyżej wyrokiem nakazowym z dnia 21 września 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XVII W 3920/15 przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi.

Zgodnie bowiem z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

W postępowaniu cywilnym moc wiążącą posiadają zatem prawomocne wyroki skazujące za popełnienie przestępstwa, wydane w postępowaniu karnym. Wszystkie te przesłanki powinny wystąpić łącznie. A contrario, wyroki stwierdzające popełnienie czynu niestanowiącego przestępstwa (np. wykroczenia, czynu ściganego dyscyplinarnie) nie wiążą sądu w postępowaniu cywilnym. Podobnie wyroki karne uniewinniające nie posiadają mocy wiążącej. Dzieje się tak dlatego, że brak przestępstwa w rozumieniu przepisów prawa karnego oraz zasad rządzących procesem karnym (np. domniemania niewinności) nie wyklucza odpowiedzialności danego podmiotu na gruncie prawa cywilnego. W związku z powyższym sąd cywilny może samodzielnie badać, czy oskarżony, który został uniewinniony przez sąd karny od zarzutu przestępstwa, dopuścił się czynu, który może powodować jego odpowiedzialność wynikającą z przepisów szeroko rozumianego prawa cywilnego.

Wina poszkodowanego nie wyłącza odpowiedzialności posiadacza chyba, że zawinione zachowanie poszkodowanego jest wyłączną przyczyną szkody, w każdym innym wypadku wina poszkodowanego może jedynie uzasadniać przyjęcie przyczynienia się do powstania szkody (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 r., sygn. akt ICKN 1326/99). Słowo „wyłączna” w orzecznictwie budziło sporo wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 6 czerwca 1974 r.; sygn. akt I CR 275/1974). Zwracano m.in. uwagę na to, że odpowiedzialność samoistnego posiadacza środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, będzie wyłączona z reguły wtedy, gdy stopień winy poszkodowanego jest tak wysoki, iż wyłącznie jego wina może być łączona z powstaniem wypadku, przesuwając tym samym na dalszy plan wszelkie inne okoliczności sprawy. O tym, że wypadek nastąpił wyłącznie z winy poszkodowanego nie można mówić dopóty, dopóki nie będzie można ustalić, że odpowiedzialny na zasadzie ryzyka uczynił wszystko, co, stosownie do konkretnej sytuacji, powinien był uczynić. Jakikolwiek zaniedbanie z

jego strony oceniane z tego punktu widzenia należy potraktować jako okoliczność wyłączającą hipotezę powstania szkody „wyłącznie z winy poszkodowanego” (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 września 1973 r.; II CR 234/1973). Należy podkreślić, że wyłączenie odpowiedzialności opartej na ryzyku - z uwagi na winę poszkodowanego lub osoby trzeciej - wymaga więc takich ustaleń, które w sposób niepodważalny wskazują, iż wina ta jest rzeczywiście wyłączna — czyli, że w łańcuchu przyczyn zdarzenia brak jest wszelkich innych okoliczności, choćby niezawinionych przez osobę obciążaną odpowiedzialnością, a które jednak i poszkodowanemu (osobie trzeciej) nie mogą być przypisane. Gdy bowiem okoliczności takie istnieją wówczas nie można uwolnić od odpowiedzialności posiadacza środka komunikacji, gdyż winy poszkodowanego (osoby trzeciej) niepodobna wtedy zakwalifikować jako wyłącznej przyczyny powstania szkody (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1996 r., sygn. akt III CRN 60/95). Należy podkreślić, iż szkoda nie powstaje z wyłącznej winy poszkodowanego nawet w sytuacji, gdy poza jego zawinionym działaniem istnieją jeszcze inne, choćby niezawinione przyczyny wypadku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 stycznia 1997 r.; sygn. akt I ACa 70/1996). Nawet brak winy samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego nie wyłącza jego odpowiedzialności za szkody związane z ruchem mechanicznych środków komunikacji, gdyż kierujący pojazdem odpowiada za szkodę na zasadzie ryzyka (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2009 r., sygn. akt VI Ca 1207/2008). Konstrukcja winy na gruncie prawa karnego jest odmienna od konstrukcji winy w prawie cywilnym i umorzenie postępowania i karnego w żadnej mierze nie przesądza o odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku. Sąd i cywilny powinien dokonać własnych ustaleń w zakresie winy i odpowiedzialności sprawcy j wypadku komunikacyjnego.

Zgodnie z niekwestionowaną opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków samochodowych powódka naruszyła zasady ruchu drogowego kierując skuterem bez wymaganych uprawnień. Jednakże biegły z całą stanowczością podkreślił, że brak uprawnień powódki nie pozostaje jednak w związku z zaistniałym zdarzeniem, nie miał wpływu na jego przebieg. Kierująca skuterem w opiniowanym przypadku biorąc pod uwagę technikę jazdy pojazdem jednośladowym, parametry odległościowe, nie miała technicznej możliwości uniknięcia zdarzenia. Nie mogła przewidzieć nieustąpienia jej pierwszeństwa. Jednocześnie jak podkreślił biegły powódka poruszała się z prędkością na poziomie administracyjnie dozwolonej. Jechała w niewielkiej odległości od jadącego prawym pasem pojazdu, który poruszał się z prędkością ok. 50m/h. Jak wynika ze zgodnych zeznań powódki i świadków uniknęła ona zderzenia z samochodem marki M., między tymi pojazdami nie doszło do żadnego kontaktu.

Biegły wskazał, iż to kierujący samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) popełnił błąd w taktyce jazdy i naruszył zasady ruchu drogowego. Kierujący samochodem M. był włączającym się do ruchu. Włączając się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa kierującej skuterem zmuszając ją do podjęcia manewru obronnego w postaci hamowania. Niedostatecznie obserwował ruch odbywający się na jezdni, na którą zamierzał wjechać.

Zgodnie z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137) włączanie się do ruchu następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego oraz przy wjeżdżaniu na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną oraz ze strefy zamieszkania.

Stosownie do art. 17 ust. 2 ustawy kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu.

Z kolei stosownie do art. 4 wskazanej ustawy, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania.

Szczególna ostrożność oznacza ostrożność kwalifikowaną, tj. wymagającą podjęcia wszelkich działań pozwalających na uniknięcie w szczególności - spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, utrudnienia w ruchu drogowym, zakłócenia spokoju lub porządku publicznego, czy też narażenia kogokolwiek na szkodę. Obowiązek ten leży po stronie kierującego, który w razie nie posiadania odpowiedniego pola do obserwacji drogi i jej

uczestników, chcąc włączyć się do ruchu, powinien wysuwać się na jezdnie ostrożnie cały czas obserwując odcinek drogi, z którego mogą nadjeżdżać inne pojazdy. w ten sposób, aby w momencie ich zauważenia możliwym było zatrzymanie się i ustąpienie im pierwszeństwa, ewentualnie winien poprosić osobę trzecią o udzieleniu mu pomocy w celu bezpiecznego wykonania owego manewru.

Powódka wykazała zatem istnienie związku przyczynowego między ruchem mechanicznego środka komunikacji, a tą szkodą. Pozwany nie wykazał w niniejszej sprawie okoliczności egzoneracyjnej w postaci wyłącznej winy poszkodowanej. Z ustaleń poczynionych w sprawie nie sposób przyjąć, aby powódka przyczyniła się w jakikolwiek sposób do zaistnienia szkody (art. 362 k.c.). Mimo braku uprawnień do kierowania skuterem jej zachowanie nie miało wpływu na przebieg zdarzenia. Nie poruszała się także z nadmierną prędkością.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Również zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust.1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Wskazać również należy, iż na podstawie art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Dalszy spór skoncentrował się na wysokości żądanych przez powódkę roszczeń.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w takich wypadkach możliwym jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (szkodę niemajątkową), wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie jest stanowisko, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, przy czym jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz. 40).

Brak jest przepisów ściśle regulujących sposób wyznaczania wysokości należnego zadośćuczynienia. Podkreśla się, iż winno ono mieścić się w rozsądnych granicach – z jednej strony zadośćuczynienie powinno rekompensować doznaną szkodę niemajątkową (łagodzić skutki naruszenia zdrowia) – z drugiej jednak winno także odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Stanowisko to nawiązuje do linii orzecznictwa zapoczątkowanej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r. (OSP i KA 1966, poz. 92), w którym sformułowana została teza, że zadośćuczynienie powinno być umiarkowane (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z

dnia 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, publ. Lex 80272, z 06.06.2003 r., sygn. akt IV CKN 213/01, publ. Lex 141396).

W niniejszej sprawie powódka w wyniku wypadku z dnia 07 sierpnia 2014 r. doznała krzywdy, wyrażającej się w doznanym bólu, cierpieniu zarówno fizycznym jak i psychicznym. Powódka doznała skręcenia lewego stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i łąkotek, które spowodowało 10% trwały uszczerbek na zdrowiu oraz skręcenia prawego stawu skokowego ze stłuczeniem bloczka kości skokowej. skutkującego 4% trwały uszczerbek na zdrowiu. Cierpienia fizyczne były znaczne, spowodowane urazem obu kończyn dolnych, dwiema operacjami artroskopowymi: lewego stawu kolanowego i prawego stawu skokowego, przewlekłymi bólami i niestabilnością obu stawów w wyniku uszkodzeń struktur wewnątrzstawowych. Powódka przez wiele miesięcy nie mogła się poruszać samodzielnie, jeździła na wózku inwalidzkim. Po wypadku i każdym zabiegu operacyjnym wymagała pomocy innych osób, stosowania leków przeciwbólowych i przeciwzkrzepowych. Wymagała wielu cykli rehabilitacji. W sumie w okresie ok. 2 lat od wypadku powódka nie była zdolna do pracy. Mimo przeprowadzonego leczenia nie wróciła do sprawności sprzed wypadku. Nadal odczuwa bóle kolana na zmianę pogody, przy gwałtowniejszych ruchach. Lewa noga jest w gorszej kondycji, od czasu do czasu pojawia się stan zapalny. Wypadek spowodował ograniczenie aktywności fizycznej powódki, która wcześniej uprawiała sport. Wypadek miał także wpływ na stan psychiczny powódki. Po roku od wypadku powódka miała okres załamania psychicznego, gdy dowiedziała, się że czekają ją jeszcze dwa zabiegi z powodu uszkodzenia kolana jak i staw skokowego. Podjęła ona leczenie psychiatryczne, przez 3 miesiące stosowała leki przeciwdepresyjne i nasenne. Powódka nadal czasami odczuwa lęk, wraca do niej wypadek.

Uwzględniając okoliczności doznanej przez powódkę krzywdy, jej rozmiar oraz wpływ wypadku na samopoczucie psychiczne powódki, Sąd ustalił, iż zadośćuczynienie w wysokości 42.000 zł będzie adekwatnym do naprawienia wyrządzonej powodowi krzywdy (punkt 1a wyroku).

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego tytułu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiami, aby ich żądanie było konieczne i celowe (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.01.2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025).

Powódka żądała zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w postaci kosztów opieki osób trzecich i utraconych dochodów.

Prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej, nie zależy od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie kwoty na koszty opieki. Nie ma również znaczenia, że opiekę tę sprawowały osoby bliskie. Przepis art. 444 § 1 k.c. uprawnia poszkodowanego do żądania zwrotu wszelkich kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W przypadku korzystania z pomocy innej osoby zwrot tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad poszkodowanym (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z 2013-02-14, I ACa 1092/12 O.: (...))

Zgodnie z opinią biegłego ortopedy powódka wymagał pomocy osób trzecich w czasie pierwszego miesiąca po wypadku wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 5 godzin dziennie, w okresie kolejnego miesiąca w wymiarze 3 godziny dziennie. W okresie do terminu zabiegu rekonstrukcji więzadła krzyżowego (maj 2015r) zakres pomocy wynosił 1 godzinę dziennie. Po zabiegu rekonstrukcyjnym lewego kolana powódka wymagała pomocy w wymiarze ok. 3 godzin dziennie w czasie 2 miesięcy. Ponownie pomocy wymagała po zabiegu artroskopii prawego stawu skokowego w wymiarze ok. 3 godzin dziennie przez ok. 6 tygodni po operacji. (31 dni x 5 godzin x 11 zł/h = 1.705 zł, 9 dni x 3 godziny x 11 zł/h = 297 zł, 187 dni x 1 godzina x 11 zł = 2.057 zł, 60 dni x 3 godziny x 11 zł/h = 1.980 zł i 42 dni x 3 godziny x 11 zł/h = 1.386 zł) łącznie 7.425 zł. Przy wyliczeniu kosztów opieki Sąd przyjął stawkę pełnej

odpłatności Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej za usługi opiekuńcze obowiązującej w dacie świadczenia pomocy, która wynosiła 11 zł za godzinę opieki, w dni robocze od poniedziałku do piątku.

W zakresie żądania zwrotu utraconych dochodów należy wskazać, iż zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. § 2 komentowanego przepisu przewiduje także odpowiedzialność sprawcy za straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans). Naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 i 2 k.c.).

Po wypadku z dnia 07 sierpnia 2014r. powódka otrzymała następujące dochody: przez 5 miesięcy zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 720 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 900 zł (900 zł – 720 zł) x 5 miesięcy, przez 3 miesiące zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 1.028,92 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 771,72 zł (1.286,16 zł – 1.028,92 zł) x 3 miesiące, przez 3 miesiące świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 90% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 1.157,54 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 385,86 zł (1.286,16 zł – 1.157,54 zł) x 3 miesiące, przez 2 miesiące świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 75% podstawy wymiaru wynagrodzenia w kwocie 964,62 zł netto miesięcznie i w tym okresie utraciła dochód w kwocie 643,08 zł (1.286,16 zł – 964,62 zł) x 2 miesiące, łącznie 2.700,66 zł, którą to kwotę zasądzono w punkcie 1 b wyroku.

Przyznając na rzecz powódki odszkodowanie Sąd wziął również pod uwagę zasadę wyrażoną w przepisie art. 322 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 322 k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, Sąd może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swojej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. Stosownie do przytoczonego przepisu dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Ustawowe odsetki od zadośćuczynienia w kwocie 28.000 zł zasądzono od dnia od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty, czyli od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu do zajęcia przez pozwanego stanowiska w sprawie. Przy czym od 01 stycznia 2016 roku należą się ustawowe odsetki za opóźnienie W zakresie zadośćuczynienia co do kwoty 14.000 zł odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 21 lipca 2021 roku, czyli od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo. Co do kwoty odszkodowania ustawowe odsetki

za opóźnienie zasądono od dnia 25 maja 2016 roku do dnia zapłaty, czyli od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Z przyczyn powyższych Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu punkcie 1 c sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 1 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty zostaną wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie należało zastosować zasadę stosunkowego rozdzielenie kosztów.

Powódka żądała zasądzenia od pozwanego łącznie kwoty 58.201 zł. Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 52.125 zł. Powódka wygrała zatem sprawę w 89 % zatem powinna ponieść koszty procesu w 11 %.

Powódka poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 6.667 zł (z tytułu: opłaty sądowej od pozwu – 2.450 zł, zastępstwa procesowego – 3.600 zł ustalonego w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenia biegłego – 600 zł).

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 4.178,24 zł (z tytułu: zastępstwa procesowego – 3.600 zł ustalonego w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenia biegłego – 578,24 zł).

Łącznie zatem koszty procesu poniesione przez strony wynoszą 10.845,24 zł.

Biorąc pod uwagę udział w jakim każda ze stron powinna ponieść koszty procesu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.474 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów procesu.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd umorzył postępowania w zakresie kwoty 4.797 zł wraz z odsetkami, wobec cofnięcia przez powódkę żądania w tym zakresie ze zrzeczeniem się roszczenia, jak w punkcie 2 wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Skarb Państwa poniósł w niniejszej sprawie koszty w łącznej kwocie 9.847,42 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Sąd nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z roszczenia zasądzonego w punkcie 1 kwotę 1.083,42 tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych oraz obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 8.764 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.